

16/8 Prædiken til 10. søndag efter Trinitatis 2020. Matth. 11,16-24.

v/sognepræst Lili Susanne Kreiler Holm Andersen

Skydebjerg Kirke har fået en gave. Den befinder sig nu på alteret, og er en gammel, stor og tung Bibel med illustrationer.

Jeg har slået Bibelen op på en illustration med profeten Ezekiel, fordi vi i dag har hørt den hellige lektie fra profeten Ezekiel.

Teksten hos Ezekiel handlede om, at Gud advarede ham som profet: mennesker vil gerne høre kloge og smukke ord, men ordene går ofte ind ad det ene øre og ud ad det andet. For mennesker jager efter vinding og lytter måske nok henført til smukke ord, men handler ikke efter dem. Profeten Ezekiel er da også illustreret her i Bibelen som en luftig skikkelse, med bortvendt ansigt. Meget tyder på, at Ezekiel var syg og skiftevis lå ubevægelig hen og til andre tider var helt ekstatiske. Han var gift, men mistede sin kone tidligt. Han var altså en prøvet mand. Syg og i sorg. Netop derfor blev det tungt for ham at høre, hvad Gud sagde. Dette med, at folk ikke ville høre efter og handle efter Guds Ord, men bare ville høre ordene som smukke ord, uden personlig konsekvens for netop dem. Det kunne godt pine ham som profet. At folk ikke lod Guds Ord gå ind som en aktiv del af deres eget liv. Og handlede derefter. At handle på Guds Ord kan være så meget forskelligt. Det kan f.eks. være at føle og vise taknemmelighed. Vi har udfordringer og lidelser alle sammen. Nogle flere end andre. Vi har også glæder og gaver. Selve livet er selvfølgelig den største gave fra Gud. Der er dén der Johannes Møllehave salme, jeg ofte vender tilbage til: "Nåden er din dagligdag, hverdagen, det nære. Mennesker at leve med, nåden er: at være".

Jeg ved ikke, om I nogensinde får nogle af disse her skøre tanker, som f.eks: Hvad nu hvis mine forældre aldrig havde mødt hinanden? Hvad nu hvis der var sket dét og dét og dét...? Det er ikke befordrende tanker, men meget menneskelige, for det er naturligt at centrere vores tanker om liv og intethed om os selv. Da jeg blev født, havde jeg navlestrengen snoet godt og grundigt rundt om halsen. Fik altså for lidt ilt i forhold til, hvad jeg kunne have fået. Når jeg skal se humoristisk på det, tænker jeg nogle gange: "Hold da op, måske kunne jeg være blevet et geni, Nobelprismodtager, hvis jeg havde fået nok ilt til hjernen"? Andre gange tænker jeg det mere alvorlige, og mere sandsynlige: "Hold da op, jeg kunne have været død ved fødslen, hvis der var gået længere tid uden ilt. Jeg blev jo født hjemme i soveværelset, ikke på et sygehus". Det gode er så, at begge muligheder fører til den samme følelse: taknemmelighed. Det fælles resultat er jo: livet. Livets gave. Med lige dét, man skal bruge. Det ved jo også enhver, der har prøvet at være ude i en farlig situation, som barn eller voksen: man undslap en ulykke med nød og næppe. Man reddede sit liv og kan blive så taknemmelig for dét, at man får en ro ved tanken om senere at skulle miste det.

For hér kommer troen på evigheden ind i billedet. Som vi hører i Matthæusevangeliets kapitel 16, hvor Jesus siger:

"Den, der vil frelse sit liv, skal miste det; men den, der mister sit liv på grund af mig, skal finde det".

Nå, hvad har nu al denne snak om taknemmelighed at gøre med dagens Evangelietekst? Jo, det passer meget godt sammen. Der var nogle bestemte byer, der i særlig grad havde nydt godt af de mirakler og gode ting, som Jesus havde gjort. Alligevel havde disse byer ikke omvendt sig. Der havde altså ikke været nogen konsekvens hos de enkelte indbyggere af, hvad Jesus – og dermed Gud selv – havde gjort. Ingen taknemmelighed. Ingen omvendelse. Jesus nævner specifikt de to byer Korazin og Betsajda i Galilæa. Og så siger han noget, som indbyggerne i disse to jødiske byer kun kan have opfattet som den mest rendyrkede fornærmelse. Han siger, at det såmænd snildt kunne være gået bedre i hedenske byer.

"Hvis nu jeg, Jesus, havde gjort de samme gerninger i de fønikiske bystater Tyrus og Sidon, som jeg har gjort hos jer, så havde de omvendt sig for længst.

Og Sodoma? Denne syndens by! Hvis Jesus havde gjort de samme gerninger dér, som han gjorde i selveste Kapernaum – så var Sodoma aldrig blevet ødelagt, for så havde de aldrig opført sig så skrækkeligt. Disse kulturelt fremmede steder ville have vist mere taknemmelighed. Guds Ord ville have haft personlig konsekvens for menneskene dér, selv om det langt fra var pletfri mennesker. Men de byer, som Jesus skælder ud på i dagens tekst, vil hverken det ene eller det andet. Når Johannes Døberen kommer med sin barske og asketiske enten-eller forkyndelse, så vil de ikke vide af dét.

Og når Jesus så følger efter og faktisk går helt ind i enhvers inderste menneske og kender til alt, hvad der gemmer sig dér – så vil de heller ikke vide af ham.

”Men visdommen har fået ret ved sine gerninger” siger Jesus.

Det er ikke nok at kende det gode og det rette – det gode og det rette skal være i mennesket. Visdommen får ret ved sine gerninger. Forfatteren Johannes Smith skrev engang en lille bog om sin lille datter Eva og alle de filosofiske guldgruber, hun kunne strø om sig med. En dag, hvor Eva er begyndt at gå i skole, spørger hendes far hende, om hun helst vil være sød – eller klog. Og Eva svarer; ”Sød! – for hvis jeg ikke er klog, så kan jeg ikke lave det om. Men sød, det er noget, man selv kan gøre noget ved”.

Som alle fædre vil han ønske, at hun klarer sig godt. Hun forstår måske instinktivt hans ambition på hendes vegne. Og det er nok ment som en opmuntring, da hun en dag meddeler ham: ”Af de tre dumme i min klasse er jeg den dygtigste”! Og da var hun jo sød ved sin far, da hun sagde det!

For sød, det er noget, man selv kan gøre noget ved.

Vi spillede på fløjte for jer, og I dansede ikke.

Vi sang klagesange, og I sørgede ikke.

Hvorfor dansede folk ikke, og hvorfor sørgede folk ikke?

Fordi de ikke lyttede, siger Jesus. De lyttede ikke til livsglædens fløjte. Derfor følte de ikke livsglædens for alvor. De lyttede ikke til klagesangene. Derfor følte de ikke sorgen og lidelsen for alvor. Livet blev en grå vandgrød. Dér, hvor Guds Ord kunne være nået ind til hjertet, blev det standset af menneskers ligegyldighed. Så lyt – til såvel livsglædens fløjte som klagens sange.

Så vil Guds Ord finde vej, og visdommen vil få ret ved sine gerninger.

Amen.

Salmer:

754: [Se, nu stiger solen](#)

518: [På Guds nåde](#)

36: [Befal du dine veje](#)

728: [Du gav mig, o Herre](#)

727: [Gud, du fra dine de herlige højloftssale](#)